

L'esperpent del Mallorca

El Mallorca podria acabar l'any sense president i per ventura amb un nou propietari. O no, i continuar tot igual. La situació ja és alguna cosa més que esperpèntica. El juny passat Vicenç Grande presentava concurs de creditors de les seves empreses però assegurava que el Mallorca no estava a la venda ni hi estaria. Al cap de quinze dies reconeixia que el tenia a la venda i que la persona que tenia tots els números per comprar-lo era un milionari anglès, un home anomenat Paul Davidson. Apassionat de les visites als cellers mallorquins, l'anglès es passejà per l'illa durant tot l'estiu i començament de tardor assegurant que faria del Mallorca un equip capdavanter a tot Europa. Això sí: no tenia cap problema a reconèixer que no entenia gens en futbol i que aprofitaria la compra del Mallorca... per fer a l'illa una fàbrica de reciclatge de plàstics! El personatge

Miquel Payeras

Periodista

es convertí en un filó per als mitjans. I la història acabà com era de preveure: en el moment de presentar els diners, Davidson envià un comunicat lamentant no haver pogut aplegar-los... a causa de la crisi internacional!

Amb l'amenaça latent que el club caigui a mans del jutge encarregat del concurs de creditors, Grande quedà en molt mala situació després de la fuga de Davidson. Ningú no vol comprar per trenta milions o quaranta el Mallorca, i Grande necessita diners, molts, perquè el concurs de creditors se li complica.

La setmana passada, quan va rebre una xiulada eixordadora a Son Moix entre crits de "vés-te'n!", la premsa informava que Grande era a punt de deixar el Mallorca i que volia una sortida immediata per a la venda. Així doncs, per ventura abans d'acabar l'any el Mallorca serà propietat d'un altra persona. Pot ser Freddy Shepard —un altre milionari anglès que s'hi ha interessat, i aquest pareix seriós— o bé es podria arribar a un acord pel qual l'empresari mallorquí Xavier Cabotà adquirís l'equip per un preu molt inferior a les quantitats que s'han divulgat aquests darrers mesos, sempre entre trenta milions i quaranta.

Sigui com sigui, la història del Mallorca d'aquests mesos és la d'un esperpent. El propietari i president, que arribà a sentir-se una mena de rei social de les Illes, no sap què fer ni què dir. Les seves empreses travessen un risc seriós de fallida i això humilia el sentiment del seguidors del Mallorca, que veuen amb ràbia com el club es troba a la venda desesperada i que, per ventura, acabarà a mans d'algun inversor que qui sap si al cap d'uns pocs anys se l'emportarà a una altra ciutat.

La caiguda de Grande i del Mallorca és la caiguda dels déus de l'especulació. La nova aristocràcia social i empresarial forjada durant la darrera dècada, gràcies als enormes beneficis de la construcció i l'especulació amb terrenys rústics degudament reconvertis en urbans, ha caigut en un pou sense fons. A mesura que la construcció s'ha enfonsat —el sector està en recessió absoluta a les Illes— i la crisi s'ha enyorit de tota la societat illenca, aquells nous grans senyors, aquells paradigmes de l'èxit ràpid i fàcil han acabat ensenyant el llautó. Rere l'especulació, l'afany de notorietat social, les ganes de bravejar i de mostrar a tort i a dret la gran fortuna amassada, no hi havia res, o molt poc. Ni grans empresaris, ni gent gaire llesta. Simples aprofitats. Que quan van mal dades són incapaços d'aguantar i s'agafen a allò més fàcil. A vendre, a tancar, a concursos de creditors dels quals els més perjudicats són els treballadors. I, pel que fa al Mallorca, la massa social dels seguidors és la que ara pateix les frivolitats d'un propietari com Grande.

Vicenç Grande